

Sygn. akt II AKa 18/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Stanisław Kucharczyk

6. Sędziowie: SA Andrzej Wiśniewski

7. SO del. do SA Dorota Mazurek (spr.)

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – Niebuszewo w Szczecinie Macieja Meteckiego

10. po rozpoznaniu w dniu 7 września 2020 r. sprawy

sprawy **J. D. (1)**

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. i art. 281 k.k.

i na podstawie art. 435 k.p.k.

sprawy **K. C.**

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. i art. 281 k.k.

11. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego J. D. (1)

12. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

13. z dnia 25 października 2019 r. sygn. akt III K 96/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec obu oskarżonych oraz karach jednostkowych orzeczonych za przypisane im przestępstwa,

2. w ramach przypisanych oskarżonym przestępstw uznaje oskarżonych K. C. i J. D. (1) za winnych tego, że w dniu 4 stycznia 2019 roku w S., na terenie pustostanu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, grożąc K. Ż. pozbawieniem życia, przy czym K. C. posługując się przy tym nożem, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia należącego do pokrzywdzonego telefonu komórkowego marki (...) o wartości 350 zł oraz narzędzi w postaci szlifierki, wkrętarki, 2 sztuk kombinerek, młotka marki (...) klucza hydraulicznego marki (...) śrubokrętu marki (...), obcęgow, latarki oraz powerbanku - o wartości 820 złotych, tj. mienia o łącznej wartości 1170 złotych, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierza im kary;

- K. C. 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i do tej kary odnosi zaliczenie na poczet kary okresu tymczasowego aresztowania,

- J. D. (1) przy zastosowaniu art. 60 § 6 pkt 2 k.k. w zw. z art. 60 § 2 pkt 1 k.k. karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. uchyla zawarte w pkt. II części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcie oparte o art. 46 § 1 k.k. w odniesieniu do obu oskarżonych,

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec J. D. (1) kary pozbawienia wolności zalicza okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 6 stycznia 2019 roku godz. 1.20 do 19 maja 2020 roku godz. 1.20;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć, 60/100) złotych, w tym 23% podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu J. D. (1) w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonego J. D. (1) wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 400 (czterysta) złotych opłaty za obie instancje.

SSO (del.) Dorota Mazurek SSA Stanisław Kucharczyk SSA Andrzej Wiśniewski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 18/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sadu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 października 2019 roku sygn. akt III K 96/19			

1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego		

	rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.1.1.		Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów nowych poza kartą karną oskarżonego J. D. (1), oraz zawiadomieniem o wykonywaniu kary Dowody te uznał za wiarygodne jako wydane przez uprawnione instytucje.	Zawiadomienie o odbywaniu kary Karta karna	K 708,678
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla			

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>obraży przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego skutkującą uznaniem, iż:</p> <p>- oskarżony J. D. (1) przed dokonaniem rozboju przez oskarżonego K. C. groził również pokrzywdzonemu poprzez potwierdzenie wypowiedzianych gróźb, podczas gdy nawet jednorazowe przytaknięcie i wypowiedzenie słowa "tak będzie"</p> <p>- o czym zeznał</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

pokrzywdzony
dopiero w toku
rozprawy, nie
sposób uznać za
groźenie
pokrzywdzonemu, a
jedynie uznanie, że
współoskarżony K.
C. byłby zdolny do
spełnienia gróźb,

- świadek J. D. (2)
potwierdził również,
że J. D. (3) groził
pokrzywdzonemu
przed zaborem
telefonu, podczas
gdy zeznania te
stoją choćby w
sprzeczności do
zeznań
pokrzywdzonego,
czy do wyjaśnień
oskarżonych, a
świadek w czasie
zdarzenia był w
stanie silnego
upojenia
alkoholowego, nie
widział kto
posługiwał się
nożem, nie pamiętał
treści rzekomych
gróźb, co czyni go
osobą
niewiarygodną,

- oskarżony J.
D. (1) przyłączył
się do działań
współoskarżonego
potwierdzając
wypowiedane przez
oskarżonego groźby,
co oznacza, iż
w pełni akceptował
zachowanie K. C.
traktując je jak swoje
własne, podczas gdy
pomiędzy

oskarżonymi nie istniało żadne porozumienie w zakresie rozboju, a samo przytakiwanie oskarżonego J. D. (1) w momencie gdy miał w organizmie blisko 3 promile alkoholu, może co najwyżej świadczyć o pozytywnym nastawieniu do zachowania przestępczego współoskarżonego, natomiast samo nie jest wyrażeniem zgody na takie działanie,

- zeznania złożone przez pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym były zgodne z tymi, które pokrzywdzony złożył na rozprawie, podczas gdy w toku rozprawy pokrzywdzony zmienił wersję, opowiadał nieznane fakty, zasłaniał się niepamięcią w tak istotnej kwestii jak zachowanie oskarżonego J. D. (1) w czasie grożenia nożem przez K. C., co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego uznania sprawstwa oskarżonego w zakresie rozboju i kradzieży rozbójniczej, podczas gdy zebrany

materiał dowodowy pozwala jedynie na uznanie sprawstwa oskarżonego z art. 245 k.k.

art. 7 K.p.k. poprzez uznanie za spójne i logiczne zeznań pokrzywdzonego K. Ż., podczas gdy zeznania pokrzywdzonego za każdym razem ewoluowały, szczególnie w zakresie kwestii grożenia mu przez oskarżonego J. D. (1), stąd też zeznania te winny być ocenione z dużą dozą ostrożności, a za wiarygodne uznane jedynie te złożone na początku postępowania kiedy to pokrzywdzony nic nie mówił, by również i J. D. (1) groził mu pozbawieniem życia, czy nawet, by potwierdzał groźby K. C..

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż obaj oskarżeni grozili pokrzywdzonemu K. Ż. podpaleniem mieszkania, jeśli o dokonanej kradzieży zawiadomi organy ścigania, podczas

	<p>gdy brak jest dowodów pozwalających na uznanie, iż oskarżony J. D. (1) groził w ten sposób pokrzywdzonemu, albowiem te groźby wypowiadał jedynie oskarżony K. C., co potwierdził w toku rozprawy głównej sam oskarżony, jak i pokrzywdzony.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się do zawartych w apelacji zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. należy stwierdzić, że nie są one zasadne. Podobnie, jak i zarzut w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych.</p> <p>Nie ma racji skarżący jakoby Sąd I instancji nieprawidłowo uznał, że zgromadzony materiał dowodowy potwierdza, iż J. D. (1) uczestniczył w wypowiedaniu względem pokrzywdzonego gróźb w czasie, miejscu i celu, jaki wypowiedaniu owych gróźb przyświecał K. C.</p>				

i że już od tego momentu współdziałał z oskarżonym K. C., w realizacji przestępstwa rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia.

Wbrew stanowisku skarżącego, nie sposób uznać, że pokrzywdzony na pierwszym etapie postępowania nie wskazywał na aktywny udział J. D. (1) w zdarzeniu. Pokrzywdzony tak w toku pierwszych swoich relacji, jakie przekazywał napotkanym osobom, jak i funkcjonariuszom policji wskazywał, że sprawców było dwóch k 25. W swoich zeznaniach wskazywał okoliczności świadczące o czynnym udziale oskarżonego J. D. (1) w zdarzeniu. Tym czynnym udziałem było już udanie się bezpośrednio po wypowiedzeniu przez K. C. gróźb połączonych z gestem wykonanym nożem, po narzędzia znajdujące się w pomieszczeniu obok miejsca w którym znajdowali się mężczyźni, zanim doszło do wydania

przez
pokrzywdzonego
telefonu.

Przesłuchany dnia
25 stycznia 2018
roku pokrzywdzony
wskazał (k 128)
również okoliczności
świadczące o tym,
że oskarżony J.
D. (1) akceptował
i potwierdzał słowa
K. C. stanowiące
groźby. Tak więc
oskarżony J. D.
(1) uczestniczył w
zdarzeniu już w na
jego początkowym
etapie. Nawet
wątpliwości, co do
tego jakie konkretnie
słowa zostały przez
oskarżonego J. D.
(1) użyte nie
zmienia faktu, że
tak pokrzywdzony,
jak i bezstronny
świadek J. D. (2) od
początku postrzegali
tak treść tych słów,
jak i sposób ich
wypowiedzenia, jako
groźbę kierowaną
nie tylko przez
oskarżonego K.
C., ale jako
wyrażającą również
wolę oskarżonego J.
D. (1), mającego
również na celu
zastraszenie
pokrzywdzonego, w
celu dokonania
zaboru jego mienia,
tak telefonu, jak i
zaboru znajdujących
się w ich zasięgu
przedmiotów.

Oskarżony, wypowiadając słowa przytakujące groźbie pozbawienia pokrzywdzonego życia, akceptował tym samym już pierwszą wypowiedź oskarżonego K. C., połączoną z czynnościami użycia noża, które było ukierunkowane na doprowadzenie pokrzywdzonego, do stanu w którym z łatwością będzie można wejść w posiadanie jego mienia, bo zarówno obawa realizacji groźby, użycie noża przez jednego z nich, przytakiwanie drugiego, mające na celu uwiarygodnienie groźby, jak i przewaga liczebna sprawców miały na celu dokonanie zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego. Przy czym wbrew stanowisku Sądu Okręgowego dotyczyło to nie tylko telefonu, ale i pozostałego mienia.

Nie mniej, trafnie ustalił Sąd I instancji, że oskarżony potakując słowom K. C. wypowiedział słowa, które wzmacniając wagę słów

świadczyły o
współsprawcy i
w istocie stały
się zapowiedzią
realizacji słów
wypowiedzianych
przez K. C..

Nie sposób uznać, że
już na tym etapie
zdarzenia świadek J.
D. (2) był w takim
stanie upojenia
alkoholowego, by
nie mógł zapamiętać
przebiegu zdarzenia.
Treść jego relacji
wskazuje, że nie
tylko miał
możliwości
obserwacji
zdarzenia, ale też
chciał powstrzymać
sprawców przed
eskalacją ich
negatywnych
zachowań wobec
pokrzywdzonego
min. chowając nóż.
Trafnie Sąd uznał
zatem jego relację
co do zachowania
oskarżonego
również za
wiarygodną.

J. D. (2) został
poddany badaniu
mającemu ustalić
stan jego trzeźwości
o godzinie 2
dnia 5.01.2019 roku,
to zaś wskazuje,
że tego stanu
nietrzeźwości nie
można utożsamiać
ze stanem
nietrzeźwości
świadka w chwili
zdarzenia mającego

miejsce przed godziną 19 dnia 4.01.2019 roku. O tym, że do zaboru telefonu i pozostałego mienia należącego do pokrzywdzonego doszło przed godziną 19 świadczy to, że już o godzinie 18:56 z telefonu należącego do pokrzywdzonego oskarżony K. C. wysłał pierwszego smsa do swojej znajomej.

Nie sposób też uznać, że oskarżony J. D. (1), w czasie zdarzenia będącego przedmiotem osądu, był w stanie nietrzeźwości na jaki wskazuje treść protokołu sporządzonego dnia 5.01.2019 roku o godzinie 2:02 i nie rozumiał tego w czym uczestniczy. Wręcz przeciwnie jego zachowanie polegające tak na współuczestniczeniu w groźbach i to w czasie gdy był używany nóż, ale też niezwłoczne udanie się wraz z K. C. do znajdującego się obok pomieszczenia po narzędzia należące do pokrzywdzonego, przyświecanie mu latarką należącą do pokrzywdzonego, jak i późniejsze

wypowiadanie słów mających powstrzymać pokrzywdzonego przed wezwaniem policji, a tym samym i utrzymanie się w posiadaniu owego mienia, przemieszczanie się do sklepu po kartę sim dla oskarżonego K. C. oraz po alkohol, wskazuje, że w tym czasie jego stan nie był taki na jaki wskazuje obrońca.

Treść wyjaśnień K. C.,(k 384) wyraźnie wskazuje, że oskarżeni po tym jak zdobyli pieniądze na wódkę, po sprzedaniu alkoholu przyniesionego im przez pokrzywdzonego, dokonali zakupu owej wódki, a następnie ją spożyli (wcześniej spożywali głównie wino, które niewątpliwie nie było alkoholem tak wysoko procentowym by uprawić ich, aż w tak znaczny stan nietrzeźwości (tylko K. C. wcześniej pił wódkę o pojemności 200 ml). Tak więc nie sposób podzielić stanowiska autora apelacji, że oskarżony nie miał świadomości w jakim zdarzeniu uczestniczy i nie

obejmował swoim zamiarem dokonania przestępstwa rozboju na szkodę pokrzywdzonego.

Wbrew stanowisku skarżącego pokrzywdzony pozostawał, co do istoty sprawy, przebiegu zdarzenia konsekwentny w swojej relacji. Nie wskazuje w początkowej fazie zdarzenia tego, że zanim wezwana została policja był wykorzystany do tego by ukraść alkohol ze sklepu, wiarygodności pokrzywdzonego co do przebiegu zdarzenia nie podważa. Podobnie jak i to, że składając zawiadomienie o przestępstwie na potakiwanie przez J. D. (1) w początkowej fazie zdarzenia nie wskazywał k 28. Wskazywał jednak, że prośbę o zwrot telefonu kierował do obu mężczyzn k 28, już po zabraniu przez nich całości jego mienia czym dał wyraz temu, że obu ich od początku postrzegał jako działających wspólnie. To, że słowa jakie wypowiadali oskarżeni, stanowiły

groźby jawi się jako oczywiste i nie podważają tego wątpliwości pokrzywdzonego, jak konkretnie brzmiały, na początkowym etapie. Użycie noża nadawało im konkretne znaczenie. Sąd I instancji trafnie ustalił, że już potwierdzenie słów wypowiedzianych przez oskarżonego K. C. dawało podstawy do uznania, że oskarżony J. D. (1) był uczestnikiem owych gróźb. Od początku niezwłocznie udając się po narzędzia wspólnie z drugim ze sprawców, realizował wszystkie znamiona przestępstwa rozbójcu. Treść zeznań pokrzywdzonego, jak i świadka J. D. (2) świadczy, że owe przytaknięcie miało na celu wzmożenie wagi wypowiedzianej już groźby i wpłynięcie na pokrzywdzonego w sposób umożliwiający dokonanie zaboru należących do niego przedmiotów i w istocie taki skutek

osiągnęło.

Pokrzywdzony na skutek wypowiedzenia przez mężczyznę groźb i przedstawienia noża w sposób wskazujący, jak może być użyty, podporządkował się woli oskarżonych w zakresie tak wydanego telefonu, jak i nie przeciwstawiał się zaborowi mienia w postaci narzędzi.

Tu wskazać należy, że tak treść zeznań pokrzywdzonego (ja wiedziałem, że J. i K. poszli do garażu po moje narzędzia k 129), jak i wyjaśnień oskarżonego K. C. (złożonych w toku rozprawy), a wreszcie moment w którym dokonali zaboru narzędzi, świadczy o tym, że sprawcom od początku towarzyszył zamiar zabrania wszystkich wartościowych przedmiotów należących do pokrzywdzonego, a nie jedynie telefonu. Tak wypowiedzenie groźb, użycie noża połączonego z gestem podejrzenia gardła, potwierdzenie przez J. D. (1), że tak się stanie, zabranie latarki,

którą oskarżony J. D. (1) przyświecał K. C. jednoznacznie wskazuje, że oskarżeni od początku zamierzali dokonać zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego i to tak telefonu, jak i narzędzi. Pokrzywdzony przygotowując telefon, do tego by zgodnie z żądaniem K. C. położyć go na stole wiedział, że wymienieni udają się po jego narzędzia, które pozostawił w pomieszczeniu obok. Oskarżony K. C. wprost wskazał, że jego zamiarem od początku było dokonanie zaboru tak telefonu, jak i narzędzi k 384. Oskarżony J. D. (1) tak poprzez wsparcie gróźb swoją wypowiedzią, jak i udanie się po narzędzia zanim pokrzywdzony wydał telefon, również dał wyraz temu, że działa wspólnie i w porozumieniu z K. C. i swoim zamiarem obejmuje całokształt podejmowanych przez drugiego ze sprawców działań w pełni je akceptując. Świadczy o tym też treść wypowiedzi oskarżonych w tym

i oskarżonego J. D. (1) po zaborze mienia mająca na celu utrzymanie się przez oskarżonych w posiadaniu owego mienia i wyperswadowaniu mu ewentualnego zawiadomienia policji o zdarzeniu. Zanim oskarżony K. C. wszedł fizycznie w posiadanie telefonu, już obaj oskarżeni pozostawali w posiadaniu narzędzi, które zabrali bezpośrednio po wypowiedzeniu groźb pozbawienia pokrzywdzonego życia. Takie też ustalenia poczynił Sąd I instancji choć nie nadał im właściwej rangi, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowości w ocenie prawnej zachowań oskarżonych i zarzucania im popełnienia wielu przestępstw, przypisania dwóch choć zachowanie oskarżonych stanowiło jedno przestępstwo.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zachowanie oskarżonych, choć rozciągnięte w czasie, podjęte było z jednym zamiarem i w toku

wykonywanych czynności mężczyźni od początku realizowali ów zamiar dokonując zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego.

Nie zmienia tego to, że w momencie użycia noża i wypowiedziania pierwszych słów stanowiących groźbę pozbawienia życia pokrzywdzonego, K. C. wymienił jedynie telefon, w sytuacji gdy w istocie zamiarem sprawców, było pozbawienie pokrzywdzonego własności wszystkich należących do niego przedmiotów. Tak groźby, użycie noża, jak i później wypowiedziane wobec pokrzywdzonego słowa w których ponawiano groźby mające spowodować, że nie powiadomi policji, odnosiły się do całości zrealizowanego w ten sposób przestępstwa.

Odpowiedzialność J. D. (1) za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. jest wynikiem współdziałania z osobą, która posługiwała się

nożem, czego J. D. (1) był od początku świadomy. Dla przyjęcia wyczerpania przez sprawców znamion przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. wystarczające jest już samo okazanie noża ofierze w sposób i w celu skłonienia jej do wydania mienia czy brak reakcji na wchodzenie przez nią w posiadanie tego mienia. Nie da się bowiem uznać, że oskarżony zachowania oskarżonego K. C. nie widział, czy nie zaakceptował, tak w kontekście jego wypowiedzi, jak i czynności jakie wspólnie z tym oskarżonym wykonywał. Tak przy wypowiedaniu gróźb, dokonywaniu zaboru, jak i późniejszego zachowania w postaci kolejno kierowanych zapowiedzi pobicia pokrzywdzonego, czy spalenia jego domu, zmierzającego do wymuszenia na pokrzywdzonym milczenia (ale i tym samym pozostaniu w posiadaniu mienia, którego przecież nie zamierzali ukryć czy przemieścić), czy

wreszcie działania
zmierzające do
pozyskania przez
obu oskarżonych
alkoholu, czy
sugerowanie
pokrzywdzonemu
potrzeby dokonania
kradzieży telefonów
by mógł swoje
mienie odzyskać.
Trafnie ustalił Sąd
I instancji, że
oskarżony również
po dokonaniu
zaboru mienia
należącego do
pokrzywdzonego,
kierował do niego
słowa stanowiące
groźby. Wynika to
z zarówno z relacji
pokrzywdzonego
złożonej w toku
postępowania
przygotowawczego k
28, 129, jak i
potwierdzonej przed
Sądem k 386 verte,
jak i z zeznań
świadka J. D. (2)
k 47. Pokrzywdzony
w toku rozprawy nie
wszystkie
okoliczności już
pamiętał. Nie mniej
mając i na względzie
okoliczności
wynikające z opinii
psychologicznej
dotyczące jego
osoby, nie sposób
uznać, że na
jakimkolwiek etapie
wskazywał
okoliczności, które
zamierzałby do
pomówienia
oskarżonego. Sąd
odwoławczy w pełni

zaakceptował
ustalenia Sądu
Okręgowego w
zakresie tego, że
oskarżony
wypowiadał
podobnie, jak i drugi
ze sprawców groźby
wobec
pokrzywdzonego i
nawet jeśli groźby
te w początkowej
fazie polegały na
potwierdzeniu słów
K. C., to
niewątpliwie
wzmacniały
wymowę
wypowiedzi i biorąc
pod uwagę, że
bezpośrednio po ich
wypowiedzeniu obaj
sprawcy przystąpili
do zaboru mienia,
dawało to już
pełne podstawy do
przypisania
oskarżonemu
sprawstwa i winy w
zakresie czynu z art.
280 § 2 k.k..

Oskarżony K. C.
nie wskazał też,
że takich słów nie
wypowiadał J. D.
(1), ale wskazywał,
że nie pamięta, co
niewątpliwie wiąże
się z tym, że
sam dostrzega, że
to jego zachowanie
było tym, które
zainspirowało
oskarżonego J. D.
(1) do popełnienia
przestępstwa. Sąd
odwoławczy
podziela stanowisko
Sądu Okręgowego,

że oskarżony był współsprawcą wszystkich podejmowanych wobec pokrzywdzonego zachowań i poprzez swój współudział w ich realizacji swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa. Przy czym w ocenie Sądu odwoławczego oskarżony w istocie dopuszczając się zachowań mu przypisanych dopuścił się jednego przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., podobnie jak i K. C.. Nie można bowiem podzielić stanowiska Sądu Okręgowego, że skoro używając noża i wypowiadając pierwszą z gróźb oskarżony K. C. wymienił jedynie telefon, to dokonanie przez niego i oskarżonego J. D. (1) zaboru narzędzi opisanych w pkt II zarzutu nastąpiło w realizacji innego zamiaru i by stanowiło odrębne przestępstwo. Zważyć należy, że zanim jeszcze pokrzywdzony zgodnie z wolą żądających wydał telefon, obaj oskarżeni udali się po znajdujące się opodal narzędzia i pokrzywdzony miał

pełną świadomość tego, że przedmiotem zaboru będzie nie tylko telefon, ale i pozostałe jego mienie. Oskarżony K. C. w toku rozprawy wskazał na to że od początku przedmiotem tego zaboru miały być wszystkie przedmioty należące do pokrzywdzonego. Zbieżność czasowa wskazuje, że oskarżeni nie dokonali zaboru narzędzi po dokonaniu przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. lecz po żądaniu wydania telefonu, udali się po narzędzia i dopiero wówczas weszli w posiadanie przygotowanego w tym czasie telefonu, do którego to zaboru jeszcze nie doszło. Zdarzenie przebiegało w miarę szybko, a groźba użycia przemocy zademonstrowana tak wypowiedziami pozbawienia życia, jak i użyciem noża dotyczyła tak zaboru telefonu, jak i narzędzi, choć te sprawcy zabrali sami. To zaś sprawia, że w ocenie Sądu Apelacyjnego oskarżeni realizowali swoim zamiarem jeden

czyn i ten czyn winien być im przypisany, jako jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 280 § 2 k.k. Dla bytu przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. obojętnym jest czy pokrzywdzony wydał mienie sprawcą, czy też sprawcy sięgnęli po nie osobiście. Niewątpliwie dokonali bowiem zaboru (kradzieży) wszystkich przedmiotów należących do pokrzywdzonego realizując jeden zamiar używając tak niebezpiecznego narzędzia jakim był nóż, jak i gróźb co skutkowało, że pokrzywdzony nie przeciwstawił się owemu zaborowi.

W sytuacji gdy wszystkie przedmioty zabrane przez oskarżonych pokrzywdzonemu objęte były jednym zamiarem powziętym w wyniku realizacji znamion czynu z art. 280 § 2 k.k.

w istocie straciło rację bytu przypisanie oskarżonym sprawstwa w zakresie czynu z art. 281 kk,

jako, że zachowania oskarżonych podjęte po dokonaniu zaboru mienia są zachowaniami współukaranymi następczo do przestępstwa rozboju z art. 280 § 2 k.k..

W tym jedynie zakresie należało podzielić stanowisko skarżącego, że oskarżony za przypisane mu zachowania winien ponieść odpowiedzialność jedynie z tego przepisu.

Myli się obrońca oskarżonego, jakoby Sąd Okręgowy w sposób nieprawidłowy ustalił, że oskarżony już po dokonaniu zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego wypowiadał wobec niego groźby bezprawne. Sąd I instancji wskazując na to, że groźby te miały na celu utrzymanie się w posiadaniu zabranych rzeczy również nie ustalił tego w sposób nieprawidłowy. Oczywiście jest przy tym, że Sąd wskazał, że obaj oskarżeni wypowiadali owe groźby. To, iż

K. C. wskazywał, że jest piromanem i spali mieszkanie pokrzywdzonego, jak i wbije nóż w gardło pokrzywdzonego, nie zmienia faktu, że J. D. (1) chcąc zapobiec interwencji policji (a tym samym odzyskaniu mienia przez pokrzywdzonego) również wskazywał skutki działania chłopaków z osiedla, które miały pozbawić pokrzywdzonego życia k 28, 128. Nie mniej mając na względzie, że zachowania te jak powyżej wskazano były zachowaniami następczymi po dokonaniu przestępstwa rozboju nie było podstaw do odrębnej penalizacji gróźb wypowiedzianych po dokonaniu rozboju.

Tożsame okoliczności dotyczą odpowiedzialności K. C. co skutkowało zmianą orzeczenia i w odniesieniu do tego oskarżonego w myśl art. 435 k.p.k..

Powyższe nakazywało uchylene rozstrzygnięcia w odniesieniu do kary łącznej pozbawienia

wolności orzeczonej zarówno wobec oskarżonego J. D. (1), jak i oskarżonego K. C., jak i kar jednostkowych wymierzonych oskarżonym za przypisane im przestępstwa. Sąd odwoławczy po dokonaniu zmiany opisu czynu przypisanego obu oskarżonym w ramach przypisanych im przestępstw w pkt I i III części dyspozytywnej wyroku obligowany był do dokonania wymiaru kar, za tak przypisane oskarżonym przestępstwo. Miarkując owe kary, Sąd miał na względzie niemożność pogorszenia sytuacji oskarżonych z racji kierunku wywiedzionej apelacji. Dlatego też oskarżonemu K. C. wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności uwzględniając okoliczności przywołane przez Sąd Okręgowy, tak dotyczące czynu, jak i osoby sprawcy. Zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu, jak i rola oskarżonego K. C.

w jego realizacji, pomimo tego, że pozostaje sprawcą młodocianym nakazywały wymierzenie mu kary pozbawienia wolności bez zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Kara ta uwzględnia jego istotną rolę w dokonaniu czynu, w tym fakt użycia noża dla zaakcentowania wagi wypowiedianych gróźb, ale też fakt uprzedniej karalności za groźby. Te okoliczności, przy uwzględnieniu przyznania się oskarżonego do popełnienia przypisanego mu przestępstwa, faktu przeproszenia pokrzywdzonego i skutków mediacji, nakazywały wymierzenie temu oskarżonemu kary pozbawienia wolności w najniższym ustawowym wymiarze.

Wymierzając karę oskarżonemu J. D. (1) za przypisane mu przestępstwo, Sąd Apelacyjny uwzględnił okoliczności dotyczące społecznej szkodliwości

przypisanego oskarżonemu przestępstwa, nie mniej nie mógł nie dostrzec, że jednak rola tego oskarżonego w realizacji jego znamion była inna niż oskarżonego K. C..

Sąd odwoławczy podzielił zawarty w apelacji zarzut co do tego, że orzeczona względem oskarżonego J. D. (1) kara pozbawienia wolności w rozmiarze 3 lat, byłaby karą rażąco niewspółmiernie surową. Nie mniej ta wskazana w apelacji obrońcy uznana by być musiała za karę rażąco niewspółmiernie łagodną. Już Sąd I instancji miarkując karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. winien był do zastosowania względem oskarżonego art. 60 § 2 pkt 1 k.k..

Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do zastosowania względem oskarżonego J. D. (1) art. 60 § 2 pkt 1 k.k. nie wziął w ogóle pod uwagę, że w odniesieniu do jego osoby

zaszły szczególne
względy nakazujące
zastosowanie
nadzwyczajnego
złagodzenia kary.
Nie chodzi przy
tym jedynie o
przywołane przez
skarżącego
okoliczności
związane tak z
jego skrucą i
żalem, podobnie,
jak i pozytywnym
wynikiem mediacji.
Należy zwrócić
uwagę, że J. D.
(1) nigdy nie
dopuścił się żadnego
przestępstwa
przeciwko mieniu,
czy związanego z
użyciem przemocy, a
nawet grózb. Jego
karalność wiązała
się z brakiem
odpowiedzialności
za rodzinę. W
niniejszej sprawie
również nie wykazał
się takim stopniem
agresji wobec
pokrzywdzonego by
można było uznać, że
wymierzona mu kara
3 lat pozbawienia
wolności będzie
karą sprawiedliwą.
Zwłaszcza w
kontekście faktu, że
drugi, ze sprawców,
będący nie tylko
inspiratorem
zdarzenia będącego
przedmiotem osądu,
ale i osobą,
która użyła noża
przykładając go
do swojej szyi
by wzmóc

wypowiadane groźby, został przez Sąd Okręgowy ukarany karą współmierną jaką okazała się kara 3 lat pozbawienia wolności. W konsekwencji te okoliczności wskazują, że wobec oskarżonego zaistniały szczególne okoliczności, które świadczą, że wymierzenie mu nawet najniższej kary przewidzianej w ustawie za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. będzie karą rażąco niewspółmiernie surową. Nie można bowiem nie uwzględnić tego, że w istocie jego zachowanie nie przejawiało się agresją. Dlatego też prawidłowo stosując treść art. 53 k.k. Sąd Okręgowy winien w odniesieniu do tego oskarżonego dostrzec potrzebę zastosowania art. 60 § 2 k.k., zwłaszcza wobec faktu, że oskarżony nie tylko wyraził skruchę i żal, ale też w wyniku mediacji zawarł z pokrzywdzonym ugodę w której uzgodniono sposób naprawienia krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu.

Jeśli nawet skrucha i żal wyrażony przez oskarżonego nie objął całości jego zachowań, jako, że oskarżony (będąc do tego uprawniony realizował przysługujące mu prawa do obrony) to oskarżony zgodził się w zawartej ugodzie ponieść takie same konsekwencje finansowe, jak drugi ze sprawców, co niewątpliwie wskazuje na to że dostrzegał naganność swojego postępowania w całości. Wobec pokrzywdzonego nie użyto przemocy fizycznej i pokrzywdzony nie poniósł szkody materialnej, jako, że mienie zostało odzyskane. Okoliczności te pozwalają na uznanie, że w przedmiotowej sprawie miał miejsce szczególnie uzasadniony wypadek pozwalający na uznanie, że nawet najniższa kara wymierzona oskarżonemu J. D. (1) za przypisane mu przestępstwo będzie karą rażąco niewspółmiernie surową. Wystąpienie owego szczególnego przypadku

znajdowało wsparcie w okolicznościach nietypowych samego zdarzenia ale i cechach sprawcy, które charakteryzują go w sposób pozytywny i powodują, że zasługuje on na wymierzenie mu kary poniżej minimum ustawowego zagrożenia.

Sąd Okręgowy wskazał, że takich szczególnych okoliczności nie dostrzega. Skarżący przywołując skrucę, żał i pojednanie z pokrzywdzonym, a w szczególności zawarcie ugody i uzgodnienie sposobu naprawienia krzywdy trafnie zaś wskazuje na to jaka była rola oskarżonego w dokonanym przestępstwie.

Okoliczności te w odniesieniu do tego oskarżonego dają podstawy do uznania, że samo zdarzenie miało nietypowy przebieg, a wobec oskarżonego (choć jest osobą karaną) to przy wymierzonej mu karze poniżej dolnej granicy ustawowego

zagrożenia
spełnione zostaną
tak cele prewencyjne
jak i cele
wychowawcze. Taki
wymiar kary
uwzględnienia faktu,
że pokrzywdzony
mu wybaczył, przyjął
przeprosiny i wyniku
mediacji doszło
do uzgodnienia w
zakresie należnego
pokrzywdzonemu
zadośćuczynienia.
To, że oskarżony
dopuścił się
przedmiotowego
przestępstwa
znajdując się w
stanie nietrzeźwości
nie stanowi
okoliczności
łagodzącej
zachowania, o czym
choćby świadczy
fakt nie łożenia na
utrzymanie swojego
dziecka nie mniej
mając szansę
szybszego powrotu
do społeczeństwa
będzie miał
możliwość zmiany
swojego
dotychczasowego
sposobu życia. Kara
w ustawowym
wymiarze byłaby
wobec tego
oskarżonego karą
rażąco
niewspółmiernie
surową, bo nie
była by w stanie
uwzględnić
wszystkich
okoliczności

powyżej przywołanych.			
Wniosek			
<p>1. o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt IV w zakresie kary łącznej wymierzonej oskarżonemu J. D. (1);</p> <p>2. o uniewinnienie oskarżonego J. D. (1) o przypisanego mu czynu w pkt I części wstępnej wyroku;</p> <p>3. o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III części wstępnej wyroku i przyjęcie, iż przypisany oskarżonemu J. D. (1) czyn wypełnia znamiona przestępstwa z art. 245 k.k. i wymierzenie mu na tej podstawie kary 9 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>4. o uchylenie w całości pkt II części wstępnej wyroku ewentualnie na wypadek nieuwzględnienia powyższych wniosków wskazanych w pkt II i III wnoszę:</p> <p>5. o zmianę zaskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>wyroku w pkt I i III, poprzez przyjęcie, iż czyny oskarżonego J. D. (1) wypełniają znamiona jedynie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i na tej podstawie przy zastosowaniu art. 60 § 6 pkt 2 k.k. o wymierzenie mu kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności ,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wnioski zawarte powyżej zasługiwały jedynie na częściowe uwzględnienie tj. w zakresie w jakim ich autor domagał się uchylenia kary łącznej i skazania oskarżonego za jedno przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.. Niezasadny był jedna wniosek co do wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. jako, że taka kara (1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności) nie uwzględniała by w ogóle stopnia społecznej szkodliwości przypisanego</p>			

oskarżonemu
przestępstwa.

Brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonego J. D. (1) od popełnienia czynu z art. 280 § 2 k.k. z przyczyn wskazanych w pkt 3.1.jak i podzielenia stanowiska obrońcy oskarżonego co do tego, że oskarżonemu należało przypisać jedynie sprawstwo i winę w zakresie czynu z art. 245 k.k.

Wskazane w apelacji zarzuty mające brak udziału oskarżonego w przestępstwie rozboju nie były trafne, a tym samym wypowiedane po dokonaniu tego przestępstwa groźby uznane musiały zostać za czynu następcze współukarane.

Trafnie natomiast podnosił autor apelacji, że przypisanie oskarżonemu dwóch odrębnych przestępstw nie było uzasadnione. Podzielenie tego stanowiska nie wynikało jednak z podzielenia zarzutów w zakresie nie istnienia współsprawstwa oskarżonego, lecz

niewłaściwego uznania przez Sąd I instancji, że wypowiedziane na początku zdarzenia słowa i użycie noża odnosiło się jedynie do chęci zrealizowania przez sprawców zaboru telefonu.

Oczywistym jest, że wobec podjęcia przez oskarżonych bezpośrednio po zastraszeniu pokrzywdzonego działań mających na celu zabranie mu nie tylko telefonu, ale i pozostałych posiadanych przez niego przedmiotów i realizowania tym samym znamion czynu z art. 280 § 2 k.k. zasadnym było dokonanie zmiany wyroku Sadu Okręgowego poprzez dokonanie ponownego opisu czynu przypisanego oskarżonym i skazanie ich za jedno przestępstwo kwalifikowane z tego przepisu. Nie kwestionując faktu, że oskarżony również po dokonaniu zaboru przedmiotów należących do pokrzywdzonego, podobnie jak i drugi ze sprawców wypowiadał wobec pokrzywdzonego groźby, to tak mając

<p>na uwadze kierunku apelacji, jak i fakt, że wypowiedzi owe należało potraktować jako zachowania następcze współukarane z racji przypisania obu oskarżonym czynu z art. 280 § 2 k.k.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>rażącą niewspółmierność kary orzeczonej oskarżonemu J. D. (1) w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, która to kara nie uwzględnia w sposób właściwy szeregu występujących w sprawie okoliczności łagodzących, tj. żalu i skruchy oskarżonego J. D. (1), przeproszenia pokrzywdzonego, pojednania i pomyślnie przeprowadzonej mediacji, ekscesu współoskarżonego, a także faktu, iż wskutek całego zdarzenia poza kierowanymi do pokrzywdzonego groźbami nie doszło względem niego do agresji fizycznej, a podejrzany od razu odzyskał swoje rzeczy, stąd też zachodziły wszelkie przesłanki do wymierzenia oskarżonemu kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>przy zastosowaniu art. 60 § 2 pkt 1 k.k.</p> <p>4. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej oskarżonemu J. D. (1) poprzez niesłuszne zasądzenie od tego oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego K. Ż. kwoty 1000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, podczas gdy zawarta ugoda w dniu 2 sierpnia 2019 r. wyczerpuje wszelkie roszczenia pokrzywdzonego, stąd też niedopuszczalnym było zasądzenie od oskarżonego dodatkowego zadośćuczynienia, skoro pokrzywdzony w obecności swego pełnomocnika zaakceptował warunki zadośćuczynienia.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd odwoławczy podziela stanowisko obrońcy oskarżonego w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności</p>				

kary pozbawienia wolności, choć nie w takim zakresie w jakim oczekuje tego autor apelacji. Zawarty w apelacji zarzut, że orzeczona względem oskarżonego J. D. (1) kara pozbawienia wolności w rozmiarze 3 lat jest karą rażąco niewspółmiernie surową, jawi się również zasadna po przyjęciu przez Sąd Apelacyjny, że oskarżony swoim zachowaniem dopuścił się jednego czynu z art. 280 § 2 k.k.. Sąd I instancji miarkując karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. winien był do zastosowania względem tego oskarżonego art. 60 § 2 pkt 1 k.k. i dostrzeżenia, że odpowiedzialność tego oskarżonego w kontekście ról każdego ze sprawców, okoliczność ta winna być uwzględniona przy wymiarze kary.

Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do zastosowania względem oskarżonego J. D. (1) art. 60 § 2 pkt 1 k.k. nie wziął w ogóle pod uwagę,

że w odniesieniu do jego osoby zasły szczególne względy nakazujące zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary. Nie chodzi przy tym jedynie o przywołane przez skarżącego okoliczności związane tak z jego skrucą i żalem, podobnie jak i pozytywnym wynikiem mediacji. Należy zwrócić uwagę, że J. D. (1) nigdy nie dopuścił się żadnego przestępstwa przeciwko mieniu, czy związanego z użyciem przemocy, a nawet gróźb względem innej osoby. Jego karalność wiązała się z brakiem odpowiedzialności za rodzinę-niealimentacji. W niniejszej sprawie również nie wykazał się takim stopniem agresji wobec pokrzywdzonego, by można było uznać, że wymierzona mu kara 3 lat pozbawienia wolności będzie karą sprawiedliwą. Zwłaszcza w kontekście faktu, że drugi, ze sprawców, będący nie tylko inspiratorem zdarzenia będącego przedmiotem osądu,

ale i osobą,
która użyła noża
przykładając go do
swojej szyi, by
wzmóc
wypowiadane
groźby, został przez
Sąd Okręgowy
ukarany karą
współmierną jaką
okazała się kara
3 lat pozbawienia
wolności, a kara
ta przez Sąd
Apelacyjny z racji
braku apelacji
wywiedzionej na
niekorzyść tego
oskarżonego nie
mogła zostać
podwyższona.

W konsekwencji te
okoliczności
wskazują, że wobec
oskarżonego
zaistniały szczególne
okoliczności, które
świadczą, że
wymierzenie J. D.
(1) nawet najniższej
kary przewidzianej
w ustawie za
przestępstwo z art.
280 § 2 k.k.
będzie karą rażąco
niewspółmiernie
surową. Nie można
bowiem nie
uwzględnić tego,
że w istocie
jego zachowanie
nie przejawiało się
agresją. Dlatego też
prawidłowo stosując
treść art. 53 k.k. Sąd
Okręgowy winien
w odniesieniu do
tego oskarżonego
dostrzec potrzebę

zastosowania art. 60 § 2 k.k., zwłaszcza wobec faktu, że oskarżony nie tylko wyraził skruchę i żal ale też w wyniku mediacji zawarł z pokrzywdzonym ugodę w której uzgodniono sposób naprawienia krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu. Jeśli nawet skrucha i żal wyrażony przez oskarżonego nie objął całości jego zachowań, jako, że oskarżony (będąc do tego uprawniony realizował przysługujące mu prawa do obrony) to oskarżony zgodził się w zawartej ugodzie ponieść takie same konsekwencje finansowe jak drugi ze sprawców, co niewątpliwie wskazuje na to że dostrzegął naganność swojego postępowania w całości. Wobec pokrzywdzonego nie użyto przemocy fizycznej i pokrzywdzony nie poniósł szkody materialnej, jako, że mienie zostało odzyskane, a sprawcy nie czynili żadnych starań by je ukryć. Okoliczności te pozwalają na uznanie, że w przedmiotowej

sprawie w odniesieniu do J. D. (1) miał miejsce szczególnie uzasadniony wypadek pozwalający na uznanie, że nawet najniższa kara przewidziana w ustawie, wymierzona oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo będzie karą rażąco niewspółmiernie surową. Wystąpienie owego szczególnego przypadku znajdowało wsparcie w okolicznościach nietypowych samego zdarzenia, ale i cechach sprawcy- J. D. (1), które charakteryzują go w sposób na tyle pozytywny, że zasługuje on na wymierzenie mu kary poniżej minimum ustawowego zagrożenia, choć nie w sposób oczekiwany przez jego obrońcę.

Sąd Okręgowy wskazał, że takich szczególnych okoliczności nie dostrzega. Skarżący przywołując skruchę, żal i pojednanie z pokrzywdzonym a w szczególności zawarcie ugody i

uzgodnienie sposobu naprawienia krzywdy trafnie zaś wskazuje na to jaka była rola oskarżonego. Okoliczności te w odniesieniu do tego oskarżonego dają podstawy do uznania, że samo zdarzenie miało nietypowy przebieg, a wobec oskarżonego (choć jest osobą karaną) to przy wymierzonej mu karze poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia spełnione zostaną tak cele prewencyjne jak i cele wychowawcze. Taki wymiar kary uwzględnienia fakt, że pokrzywdzony mu wybaczył, przyjął przeprosiny i wyniku mediacji doszło do uzgodnienia w zakresie należnego pokrzywdzonemu zadośćuczynienia. To, że oskarżony dopuścił się przedmiotowego przestępstwa znajdując się w stanie nietrzeźwości nie stanowi okoliczności łagodzącej. Nie mniej oskarżony nie jawi się w kontekście tak jego uprzedniego trybu życia jak i zachowań

podjętych w czasie przedmiotowego zdarzenia jako osoba zdemoralizowana. Mając szansę szybszego powrotu do społeczeństwa będzie miał możliwość zmiany swojego dotychczasowego sposobu życia. Sąd odwoławczy nie uznał by te same okoliczności mogły zaważyć za zmianą w zakresie wymiaru kary zasadniczej wobec K. C. jako, że jego rola w dokonaniu przestępstwa rozboju w istocie już z racji użycia noża jawi się jako odmienna i wobec jego osoby owe szczególne względy niezbędne dla zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary nie występują, a okoliczności dotyczące tak mediacji, jej wyniku, skruchy i żalu dawały jedynie podstawę do wymierzenia kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, a więc tej najniższej przewidzianej w ustawie za przypisane mu przestępstwo.

Rację ma również obrońca oskarżonego J. D. (1) wskazując, że orzeczenie wobec oskarżonego zadośćuczynienia w kwocie 1000 złotych choć dopuszczalne, nie było uzasadnione, podobnie jak i wobec K. C.. Skoro Sąd Okręgowy dopuścił w toku postępowania mediację i jej wynikiem było zawarcie dnia 2.08.2019 roku ugody pomiędzy oskarżonymi i pokrzywdzonym, mocą której oskarżeni zobowiązali się do uiszczenia na rzecz pokrzywdzonego kwot po 2500 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez K. Ż. krzywdę w terminie i na warunkach wskazanych w owej ugodzie k 464, to niewątpliwie Sąd Okręgowy winien stanowisko stron w tym zakresie uwzględnić.

Co prawda w przypadku postępowania medacyjnego nie można uznać, że wystąpiła w przedmiotowej

sprawie klauzula antykumulacyjna o jakiej mowa w treści art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k.. Nie mniej mając na uwadze treść art. 107 § 3 k.p.k. i możliwość wystąpienia przez pokrzywdzonego w przyszłości o nadanie klauzuli wykonalności ugodzie zawartej na skutek mediacji, w istocie na skutek orzeczenia przez Sąd zadośćuczynienia możliwym byłoby wydanie co do orzeczenia o zadośćuczynieniu dwóch tytułów wykonawczych. Możliwość nadania klauzuli wykonalności ugodzie zawartej w postępowaniu mediacyjnym miała na celu nadanie odpowiedniej rangi postępowaniu mediacyjnemu i woli stron, która w wyniku tego postępowania została wyrażona. Pokrzywdzony zgodził się na opóźnienie w wykonaniu na jego rzecz świadczenia w zamian za kwotę wyższą i dodatkowe treści z tej ugody wynikające. Sąd Okręgowy nie zakwestionował

przedmiotowej ugody, nie wskazał by zachodziły okoliczności mogące wskazywać, że ugodzie nie będzie mogła być nadana klauzula wykonalności z powodu jej sprzeczności z prawem, nie wskazał też by sprzeciwiały się temu przepisy 776, czy 795 k.p.c. Sąd winien stosownie do treści art. 53 § 1 k.k. wziąć pod uwagę wyniki mediacji. Sąd nie będąc związany postanowieniami ugody między pokrzywdzonym, a oskarżonym zawartej po skierowaniu sprawy na drogę postępowania mediacyjnego (art. 23a § 1 k.p.k.) nie mniej nie ma racjonalnych podstaw do odrzucenia rozwiązań zawartych w treści ugody. Z tych względów w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie uwzględnienie wyników mediacji stosownie do treści art. 53 k.k. czyni zasadnym zarzut rażącej niewspółmierności kary, zwłaszcza w kontekście § 4 owej ugody świadczącej o

<p>tym, że pokrzywdzony oświadczył, że zobowiązanie obu oskarżonych w pełni wyczerpuje wszelkie jego roszczenia. Z tych względów Sąd Apelacyjny uchylił zawarte w wyroku orzeczenie oparte o art. 46 § 1 k.k. wobec obu oskarżonych, uznając że w tym zakresie te same względy przemawiają owego rozstrzygnięcia również wobec współoskarżonego, którego środek odwoławczy nie dotyczył.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmianę wyroku poprzez przyjęcie, że czyny oskarżonego J. D. (1) wypełniają jedynie znamiona art. 280§ 2 k.k. i na tej podstawie wymierzenie oskarżonemu przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Częściowo zasadny z przyczyn wskazanych w pkt 3.2				
3.3.	<p>z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia w powyższych zarzutów wskazuje:</p> <p>4. naruszenie prawa materialnego tj. art. 281 k.k. poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że czyny oskarżonego J. D. (1) wskazane w punkcie II i III części wstępnej wyroku wypełniają znamiona przestępstwa kradzieży rozbójniczej, podczas gdy zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem zachowania te są zachowaniami współukaranymi następczo do przestępstwa rozboju z art. 280 § 2 k.k. (pozorny zbieg przestępstw).</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
zasadny z przyczyn wskazanych w pkt. 3.1				

Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i III, poprzez przyjęcie, iż czyny oskarżonego J. D. (1) wypełniają znamiona jedynie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i na tej podstawie przy zastosowaniu art. 60 § 6 pkt 2 k.k. o wymierzenie mu kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Częściowo zasadny z przyczyn wskazanych w pkt. 3.2.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.	na podstawie art. 435 k.p.k. Sąd		

	<p>Apelacyjny dokonał zmiany wyroku również w odniesieniu do oskarżonego K. C. tak w zakresie uznania, że oskarżony swoim zachowaniem dopuścił się jednego przestępstwa kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. i wymierzenie kary za to przestępstwo w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności jak i uchylenie w odniesieniu do tego oskarżonego obowiązku opartego o art. 46 § 1 k.k..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Jako, że zaszły okoliczności wskazane w pkt. 3.1 skutkujące orzeczeniem na korzyść współoskarżonego, który nie wniósł środka odwoławczego, jako, że zmienił to orzeczenie na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiały za zmianą wobec oskarżonego K. C. w tak w zakresie</p>		

<p>oceny prawnej jak i konieczności respektowania art. 53 k.k. w zakresie dot. ugody zawartej w wyniku mediacji.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>IV. Sąd Apelacyjny utrzymał wyrok Sądu Okręgowego w mocy w zakresie nie zmienionym, a więc co do sprawstwa i winy oskarżonych co do czynu z art. 280 § 2 k.k. przy zmienionym jego opisie obejmującym swoim zakresem również zabór narzędzi opisanych uprzednio w czynie II, przy przyjęciu, że zachowania opisane w pkt III zarzutu stanowiły zachowania współukarane następcze;</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		

<p>Z przyczyn wskazanych w pkt 3.1 i 3.2.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>1. uchylenie orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec obu oskarżonych oraz karach jednostkowych orzeczonych za przypisane im przestępstwa,</p> <p>2. w ramach przypisanych oskarżonym przestępstw uznanie oskarżonych K. C. i J. D. (1) za winnych tego, że w dniu 4 stycznia 2019 roku w S., na terenie pustostanu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, grożąc K. Ż. pozbawieniem życia, przy czym K. C. posługując się przy tym nożem, dokonali zaboru w</p>		

celu przywłaszczenia
należącego do
pokrzywdzonego
telefonu
komórkowego marki
(...)o wartości 350
zł oraz narzędzi
w postaci szlifierki,
wkretarki, 2 sztuk
kombinerek, młotka
marki (...), klucza
hydraulicznego
marki (...),
śrubokrętu marki
(...), obcęgow,
latarki oraz
powerbanku - o
wartości 820
złoty, tj. mienia
o łącznej wartości
1170 złotych, tj.
przestępstwa z art.
280 § 2 k.k. i
na podstawie tego
przepisu
wymierzenie im
kary;

- K. C. 3 (trzy)
lata pozbawienia
wolności i do
tej kary odnoszenie
zaliczenie na poczet
kary okresu
tymczasowego
aresztowania,

- J. D. (1) przy
zastosowaniu art. 60
§ 6 pkt 2 k.k. w zw. z
art. 60 § 2 pkt 1 k.k.
karę 2 (dwóch) lat i
6 (sześciu) miesięcy
pozbawienia
wolności,

uchylenie zawartego
w pkt. II części
dyspozytywnej
wyroku

rozstrzygnięcie oparte o art. 46 § 1 k.k. w odniesieniu do obu oskarżonych,

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec J. D. (1) kary pozbawienia wolności zaliczenie okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 6 stycznia 2019 roku godz. 1.20 do 19 maja 2020 roku godz. 1.20;

Zwięźle o powodach zmiany

Przyczyny zmiany wskazane w pkt 3.1 i 3.2, ma w zakresie zaliczenie tymczasowego aresztowania w pkt. 5.4.

Sąd Apelacyjny uznał, że obaj oskarżeni (zarówno odwołujący się J. D. (1), jak i współoskarżony, który nie wniósł apelacji swoim zachowaniem dopuścili się jednego przestępstwa, zmieniając opis przypisanego im czynu, wyczerpując swoim zachowaniem znamiona art. 280 § 2 k.k. i stosownie do tego wymierzył oskarżonym kary,

przy czym w odniesieniu do J. D. (1) z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Pkt I. 4	na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec J. D. (1) kary pozbawienia wolności zaliczenie okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 6 stycznia 2019 roku godz. 1.20 do 19 maja 2020 roku godz. 1.20;- wobec wprowadzenia do wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie V K 871/17 Sądu Rejonowego Szczecin Centrum w okresie		

	tymczasowego aresztowania k 708	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III i IV	<p>zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć, 60/100) złotych, w tym 23% podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu J. D. (1) w postępowaniu odwoławczym stosownie do treści Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 rokuw sprawie ponoszenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu § 17 ust 1 pkt 5 i § 20.</p> <p>zasądził od oskarżonego J. D. (1) wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 400 (czteryście) złotych opłaty za obie instancje, nie znajdując podstaw</p>	

	do zwolnienia od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, stosownie do treści art. 636 § 1 i 2 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych	
7. PODPIS		
SSO del. Dorota Mazurek SSA Stanisław Kucharczyk SSA Andrzej Wiśniewski		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	apelacja obrońcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana